Канарка-мати покинула своїх дітей. Не хотіла виховувати їх у неволі.

Коли господар те помітив і витяг із клітки гніздо, там було троє мертвих пташенят, а четверте ще ворушилося. Він хотів усіх викинути, та мені жаль стало ще живенького, і я взяв його до себе.

Поклав його у вату, зігрів своїм диханням. Потім почав годувати.

Воно, маленьке, як горіх, і ще голісіньке, беззвучно і з великим трудом роззявляло ротик : не мало сили.

Згодом почало цвіріньокати і обростати жовтим пір'ячком.

Коли тепер я підходив до нього й кликав: "Сирітко"! — воно зараз же відзивалося: "Цінь-цінь"!

І роззявляло широко ротик.

Я був емігрантом, був одинокий, і Сирітка мене помалу радувала й тішила.

Вона росла й помітно вбиралася у ясно-жовте пір'ячко.

От уже й літає по кімнаті.

Весела, бадьора, утішна, повна життя.

Струнка, уся жовта, а голівка сіра з чорним чубиком, неначе коронована.

Мені, самотньому, було любо з цією істотою.

Цілий день вона в клопотах, усе якусь роботу собі знайде: або ниточку з занавіски тягне, або стінку довбає, або нишпорить по різних закуточках...

І в тому все її життя.

Дивлячись на неї, я думав: "Бідна, бідна! Ти не зазнаєш волі у своєму житті! Не відчуєш розкоші гарячого сонця і холоднуватих лісів! Твій рідний край далеко-далеко, де цвіте вічно весна. Ти його не побачиш... А, може, й я не побачу вже свого?.."

Коли я виходив із дому, і, повертаючись, не бачив у кімнаті своєї пташини, гукав:

— Сирітко! Де ти? Зараз же чув:

—Тінь, тінь!

І голодна пташка вилітала або з-під стола, або з-під ліжка, сідала на мою долоню або на рамено й вимагала їсти.

Так усе літо ми жили, як добрі приятелі, й тішилися обопільною дружбою.

Настала холодна осінь.

Вільні птахи відлітали в теплі краї.

Сирітка все сиділа на вікні, пильно приглядалася до них, проводила їх сумним поглядом...

Уже не з такою дитячою вірою сідала мені на долоню, а сторожко, обережно.

Сонце сховалося у хмари, падали дощі.

Засумувала.

— Сирітко! Де ти?

— Цінь-цінь!

— Де твоя воля?

— Щнь-цінь!

— Лети ж, лети до мене, моя кришечко, моя дитинко люба!.. Не хочеш? Уже боїшся мене?..

Упали сніги. Морози заволокли візерунками вікна.

Сирітка сидить на вікні й сумно дивиться на біле зимове вбрання, якого ще не бачила...

Якось одного разу через відчинені двері вона вилетіла на мороз.

їй одразу стало весело, радісно. Сіла на перше дерево й перелітала з гілки на гілку.

Я вискочив за нею.

— Сирітко! Де ти?

— Цінь-цінь!

Кликав, кликав. Вона відзивалася, проте не летіла до мене.

— Сирітко! Де твоя воля?

Нічого вже не відповіла, з усією енергією полетіла ген-ген... У цю ж мить звідусіль налетіла ціла зграя горобців й кинулася на неї. Так почали клювати, що жовте пір'ячко летіло за вітром...

Це була її перша зустріч з братами. Вернула назад і сховалася між гілками голого дерева.

— Сирітко, де ти? Тихо.

— Де твоя воля? Тихо.

— Ходи до мене, моя дитинко, бо загинеш на морозі!..

Наблизився вечір. Я поліз на дерево, щоб її піймати. Вона здіймалася все вище й вище...

Надійшла холодна, морозна ніч.

Уже нічого не міг зробити й лишив свою вихованку на власну її волю.

Ледве розвиднілося, а я був уже під деревом.

Придивився й побачив: моя пташка сидить високо на гілці.

— Сирітко, це ти? Тихо.

Хотів вилізти на дерево. Воно хитнулося всіма гілками й жовтеньке замерзле тільце, як грудочка, упало додолу...

Підняв його й поклав на долоню.

— Сирітко, це ти? Тихо.

— Це твоя воля? Тихо...